

при загиналитѣ храбри герои, та да бждатъ и по тѣло тѣй чисти, както сж чисти и по душа, когато ще бждатъ вложени въ пазвата на земята.

Двама носачи дигнали загиналия славно момъкъ и го отнесоха въ селото, дѣто го чакаше ротата. Тука ротниятъ и други офицери се събраха. Свещеникътъ дойде. Набраха се цвѣтя и зеленина, окичи се ковчегу му и подъ звуковетѣ на барабаченъ бой, тржбенето на тржбитѣ, той бѣ спуснатъ въ гроба. Около него се изпълниха и много други гробове съ наши войници, паднали този день за свободата на Македония.

— Вѣчна му паметъ! казаха прѣзъ сълзи всички войници. Богъ да прости падналитѣ при днешната славна побѣда надъ неприятеля бѣлгарски синове-юнаци!

И потеглиха всички къмъ югъ, да гонятъ неприятеля, който вече бѣше се доста отдалечилъ. Седемъ дни вървѣхме въ страшна каль, спяхме на открито въ дъждоветѣ и често не можехме да си сготвимъ топла и добра храна. Разчу се, че турцитѣ били съсрѣдоточени между градоветѣ Бунаръ-Хисаръ и Люле-Бургасъ. Тука щѣли да опитатъ щастието си още еднажъ. На 15 и 16 октомври чухме, че заечеха топоветѣ. Третята армия, която бѣше източно отъ насъ, бѣ настигнала вече неприятелскитѣ позиции и боятъ бѣ наченатъ. Три дена ние пжтувахме денѣ и нощѣ да стигнемъ, та да помогнемъ на третата армия. Най-сетнѣ първитѣ редове отъ нашата армия достигнаха и топоветѣ забумкаха. Този пжтъ ние бѣхме много назадъ и не зехме участие въ боеветѣ. Трѣсъкътъ, урата, бучението трая петъ дена. Най-сетнѣ то почва да отихва чакъ къмъ 20 октомври, когато съ голѣма радостъ се разнесе